

Arrest

nr. 144 891 van 5 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. ENGELLEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rohingya afkomstig uit Buthidaung in de Myanmarse deelstaat Arakan. In 1981, toen u vier jaar was, ging u met uw ouders en uw zus naar Bangladesh. Daar verbleef u ongeveer tot 1995, waarna u naar India ging. U had geen noemenswaardige problemen in India maar omdat u er te weinig verdiende besloot u om India te verlaten. Op 24 februari 2013 vertrok u per schip vanuit Calcutta, richting België. In april 2013 kwam u in België aan waar u asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart neer van Myanmar en een ander document waarvan u vermoedt dat het een Myanmarse geboortakte is.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de Subsidiaire bescherming zou lopen. In eerste instantie kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u een Rohingya bent afkomstig uit Myanmar. Uw kennis over de Rohingya's is immers zeer beperkt.

Niettegenstaande u enkele documenten voorlegde zoals een geboorteakte en een identiteitskaart van Myanmar heeft u het Commissariaat-generaal geenszins kunnen overtuigen dat u ook daadwerkelijk een Rohingya bent uit Myanmar. Wat betreft de groene identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat u eigenlijk nooit aan dergelijke identiteitskaart had kunnen geraken. Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat om zo'n identiteitskaarten te verkrijgen men minstens 18 jaar oud moet zijn en minstens één van de nationale talen vloeiend moet kunnen spreken. Aangezien u niet aan die voorwaarden voldoet (u verkreeg deze kaart in 1989 op twaalfjarige leeftijd en u spreekt enkel het Bengaals) kan niet anders dan worden besloten dat het hier niet gaat om een authentieke identiteitskaart. Daarenboven blijkt overduidelijk dat de foto die op de identiteitskaart staat onmogelijk van een twaalfjarige kan zijn. Overwegende dat het in Bangladesh gemakkelijk is om valse documenten te verkrijgen kan er in het licht van bovenstaande vaststelling ook ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van het ander document waarvan u vermoedt dat het een geboorteakte is.

Hoe dan ook rekening houdende met de precaire situatie voor de Rohingya's in Myanmar is het niet geloofwaardig dat uw vader het risico nam om met u en uw broer naar Myanmar terug te keren om een identiteitskaart voor u aan te vragen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk welke taal u spreekt. Aanvankelijk beweerde u dat u naar Bangladesh ging en daarom Bangla sprak. Op de vraag wat de Rohingya spreken stelde u dat dit Rohingya was, wat een dialect is dat aanleunt bij het Chittagong dialect (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Verder in het gehoor stelde u dat u met uw familie Rohingya sprak (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Toen u werd gevraagd om bijvoorbeeld vader, moeder, cury of oom in het Rohingya te zeggen gaf u een aantal woorden op waarvan u eigenlijk zei dat het Chittagong was (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Op de vraag wat u nu precies spreekt zei u dat u Chattigrami sprak wat een dialect is uit de grensstreek (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). In werkelijkheid is het Rohingya een aparte taal die zoals u zei wel nauw aanleunt met het Chittagong dialect maar toch verschillen vertoont. Overwegende dat u aanhaalde dat u met uw familie Rohingya spreekt is het opmerkelijk te noemen dat u eenvoudige woorden zoals oom, dorp, dorpsoudste niet in de Rohingya-taal kunt weergeven.

Daarenboven is het opmerkelijk te noemen dat u op de vraag of u de Birmaanse munteenheid kende "kyat" zei. U bijkomend gevraagd hoe dit wordt uitgesproken verklaarde u dat dit werd uitgesproken zoals het hierboven werd genoteerd, <kiat>. In werkelijkheid is "kyat" de westerse transcriptie uit het Birmaans van de Birmaanse munt. De uitspraak is echter niet "kyat" maar "dja" voor de Birmanen en "dje" voor de Rohingya's. Voorts werd u gevraagd wat Rohingya's juist zijn, maar over uw eigen volk kon u enkel zeggen dat het moslims uit Arakan zijn. Ook kon u geen enkel Rohingyakamp bij naam noemen, noch kende u de hoofdstad van Arakan (Sittwe), hoewel u toch beweert van daar afkomstig te zijn.

Daarenboven zijn uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend. Zo repte u er voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over dat u ooit naar India bent gegaan. Integendeel, u stelde dat u in 1981 naar Bangladesh bent verhuisd en daar altijd te hebben gewoond (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat u reeds vanaf 1995 naar India bent gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u sinds 1996 geen contact meer heeft met uw zus en niet weet waar ze woont (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat uw zus nog altijd in Nir Voy pur in Bangladesh woont (zie DVZ vraag 18).

Uit wat voorafgaat kan er geen geloof worden gehecht dat u een Rohingya bent uit Myanmar waardoor het Commissariaat-generaal geen zicht heeft wie u werkelijk bent en waar u daadwerkelijk vandaan komt.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker betreurt de beslissing van het CGVS in het bijzonder om volgende redenen:

Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat het CGVS weigert aan te nemen dat verzoeker wel degelijk een Rohingya is, afkomstig uit Myanmar.

De redenen hiervoor zijn echter zeer beperkt.

Er wordt enkel vermeld dat verzoeker weinig kennis zou hebben over de Rohingya, doch zulks is geenszins correct.

Feit is dat het interview zeer beknopt was (zie duur van het interview in het dossier) en dat er aan verzoeker slechts een beperkt aantal vragen werden gesteld.

Bovendien werd er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker wel degelijk een identiteitskaart, alsook geboorteakte uit Myanmar voorlegt, en dat daaruit tevens blijkt dat verzoeker geboren was en ook woonde in een regio waarvan het algemeen geweten is dat er veel Rohingya wonen.

Dit document is wel degelijk een origineel, geldig document en verzoeker betwist formeel dat het op valse identiteitspapieren zou gaan.

De reden waarom verzoeker geen identiteitskaart heeft van toen hij ouder was, is omdat hij – op de leeftijd dat hij over een identiteitskaart zou beschikken – niet langer in Myanmar verbleef. Verzoeker beschikt daarom dus enkel over die identiteitskaart.

Aangaande het feit dat verzoeker op heden geen Rohingya meer spreekt, wenst verzoeker te benadrukken dat enerzijds het Chittagong erg gelijkt op het Rohingya en anderzijds dat het reeds enige tijd geleden is dat verzoeker nog Rohingya sprak.

Het spreekt voor zich dat het erg moeilijk is om taal die men reeds zolang niet meer gesproken heeft, op heden opnieuw vloeiend te spreken.

Bovendien leunt het Chittagong erg dicht aan bij het Rohingya, zeker wat de gevraagde basiswoordjes betreft, zodat het voor verzoeker erg moeilijk is om na zoveel tijd nog een onderscheid te maken.

In tegenstelling tot hetgeen blijkt uit de beslissing van het CGVS, heeft verzoeker wel degelijk kennis van de Rohingya, alsook van de geografie van Myanmar, doch tijdens het verhoor was verzoeker erg zenuwachtig, alsook verliep de communicatie met de tolk allesbehalve vlot, zodat het niet uitgesloten is dat er fouten/onvolledigheden zijn geslopen in het verslag van het interview.

Verzoeker is wel degelijk Rohingya en er is wel degelijk een gegronde vrees in zijn hoofd, wanneer hij zou verplicht worden om terug te keren naar zijn geboorteland, gelet op het conflict aldaar en het feit dat hij deel uitmaakt van de minderheidsgroep die de Rohingya zijn."

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de*

bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Voormeld artikel 48/4, § 1 kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *"land van herkomst"*. Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming (Kwalificatierichtlijn) definieert in artikel 2, n) het *"land van herkomst"* als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"*.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *"nationaliteit"* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

2.3.2. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat (i) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat in Myanmar een identiteitskaart pas bekomen kan worden wanneer men achttien jaar oud is en minstens één van de nationale talen vloeiend kan spreken, terwijl verzoeker twaalf jaar oud was wanneer de neergelegde identiteitskaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) in 1989 werd uitgegeven en de foto op de kaart duidelijk niet van een twaalfjarige afkomstig is, (ii) het, gelet op de precarie situatie voor Rohingya's in Myanmar, niet aannemelijk is dat zijn vader in 1989 naar Myanmar terugkeerde teneinde een identiteitskaart voor zijn zoon aan te vragen, (iii) gelet op de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat in Bangladesh gemakkelijk valse documenten te verkrijgen zijn, evenmin bewijswaarde gehecht kan worden aan de neergelegde geboorteakte (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), (iv) hij niet duidelijk maakt welke talen hij spreekt en hij betreffende Rohingya onjuiste verklaringen aflegde, (v) zijn kennis met betrekking tot de Rohingya's zeer beperkt is, zodat geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde Rohingya-afkomst, en (vi) zijn opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat het interview zeer beknopt was en hem slechts een beperkt aantal vragen werden gesteld, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Bovendien verklaarden zowel verzoeker als zijn raadsman dat zij op het einde van het gehoor niets meer toe te voegen hadden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat het gehoor op een normale wijze is geschied. Dat verzoeker zenuwachtig was, kan niet worden weerhouden ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien kan worden aangenomen dat iedere asielpprocedure gepaard gaat met een zekere mate van stress en verzoeker, gelet op de op hem rustende medewerkingsplicht, de asieliinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie dient te geven over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. Evenmin blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat er problemen waren met de tolk tijdens het gehoor. Noch verzoeker, noch zijn

raadsman maakten hiervan melding. Bovendien duidt verzoeker niet *in concreto* aan waar of wanneer er *"fouten/onvolledigheden zijn geslopen in het verslag van het interview"*.

Verder dient vastgesteld dat weldegelijk rekening werd gehouden met de neergelegde identiteitskaart en geboorteakte. Waar verzoeker stelt dat hij geen identiteitskaart heeft van toen hij ouder was omdat hij op de leeftijd dat hij over een identiteitskaart zou beschikken, Myanmar reeds verlaten had, dient erop gewezen dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat men in Myanmar slechts een identiteitskaart krijgt vanaf de leeftijd van achttien jaar, zodat het op zich al niet aannemelijk is dat verzoeker een identiteitskaart voorlegt die werd uitgereikt wanneer hij twaalf jaar oud was. Het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal door te stellen dat hij weldegelijk een origineel, geldig document heeft neergelegd, is geen dienstig verweer. Wat betreft de geboorteakte wijst verweerder er terecht op dat uit de door hem aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat in Bangladesh gemakkelijk valse documenten te verkrijgen zijn, zodat de bewijswaarde van de geboorteakte gering is. Daarenboven dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Voorts komt verzoeker niet verder dan het uiten van de blote bewering dat het erg moeilijk is om een taal die men reeds lang niet meer gesproken heeft, heden opnieuw vloeiend te spreken. Er werd verzoeker immers niet gevraagd vloeiend Rohingya te spreken, doch slechts om enkele basiswoorden te vertalen. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt bovendien dat het Rohingya en het Chittagong weldegelijk twee verschillende talen zijn. Dat verzoeker weldegelijk kennis van de Rohingya heeft, wordt tegengesproken door de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *"Daarenboven is het opmerkelijk te noemen dat u op de vraag of u de Birmaanse munteenheid kende "kyat" zei. U bijkomend gevraagd hoe dit wordt uitgesproken verklaarde u dat dit werd uitgesproken zoals het hierboven werd genoteerd, <kiat>. In werkelijkheid is "kyat" de westerse transcriptie uit het Birmaans van de Birmaanse munt. De uitspraak is echter niet "kyat" maar "djat" voor de Birmanen en "dje" voor de Rohingya's. Voorts werd u gevraagd wat Rohingya's juist zijn, maar over uw eigen volk kon u enkel zeggen dat het moslims uit Arakan zijn. Ook kon u geen enkel Rohingyakamp bij naam noemen, noch kende u de hoofdstad van Arakan (Sittwe), hoewel u toch beweert van daar afkomstig te zijn."* Verzoeker komt dan ook niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal en slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

"Daarenboven zijn uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend. Zo repte u er voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over dat u ooit naar India bent gegaan. Integendeel, u stelde dat u in 1981 naar Bangladesh bent verhuisd en daar altijd te hebben gewoond (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat u reeds vanaf 1995 naar India bent gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u sinds 1996 geen contact meer heeft met uw zus en niet weet waar ze woont (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat uw zus nog altijd in Nir Voy pur in Bangladesh woont (zie DVZ vraag 18)."

Deze vaststellingen worden dan ook als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aangezien, gelet op het voorgaande, verzoeker zijn nationaliteit, zijn etnische afkomst en zijn recente verblijfplaats(en) niet aannemelijk weet te maken, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zijn asielaas voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient het reëel risico op ernstige schade beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst. Krachtens voormeld artikel 2, n) van de Kwalificatierichtlijn het "land van herkomst" gedefinieerd als het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Gelet op de hogere vaststellingen met betrekking tot zijn beweerd land van herkomst, gelezen in de zin van zijn land van nationaliteit, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS